

Τζάστιν Α. Ρέινολντς

ΠΑΝΤΑ

ΑΠΟ

ΤΗΝ

ΑΡΧΗ

Κυκλοφορεί σε 19 χώρες

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πάντα από την αρχή**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Opposite of always
Από τις Εκδόσεις Katherine Tegen Books, Νέα Υόρκη 2019
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Justin A. Reynolds
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λητώ Ανδρέου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Stephanie Singleton
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© This Just In LLC, 2019
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3349-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3350-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Τζάστιν Α. Ρέινολντς

ΠΑΝΤΑ

ΑΠΟ

ΤΗΝ

ΑΡΧΗ

Μετάφραση: Λητώ Ανδρέου

*στους Κ. και Μπ.
με όλη την αγάπη που έχω στην καρδιά μου
και στις αγάπες που χάσαμε*

Λοιπόν.

Ξέρετε εκείνο το ρητό που λέει «ο Χρόνος είναι ανίκητος»;

Αυτή είναι μια ιστορία για τότε που ο Χρόνος νικήθηκε.

ΠΟΣ ΝΑ ΣΟΣΕΙΣ ΚΑΝΕΝΑΝ

Ενα χέρι μού πατικώνει το πρόσωπο πάνω στο πορτοπαγκάζ ενός περιπολικού, την ώρα που η Κέιτ πεθαίνει για τρίτη φορά. Το κουτί που θα έσωζε τη ζωή της έχει σπάσει κάπου κοντά στα πόδια μου.

Έχω πάρει κάποια μαθήματα στην πορεία.

Για παράδειγμα: *μη σπαταλάς χρόνο στα ρούχα.*

Κάνει κρύο έξω – άνετα φοράς πουλόβερ. Εγώ, όμως, είμαι με κοντομάνικο, καρδό σορτς πιτζάμα κι ένα ζευγάρι διαλυμένα All Star που φοράω όταν κουρεύω το γκαζόν. Το εσωτερικό τους είναι νωπό, υπάρχει και μια τούφα γρασίδι στο δεξί παπούτσι που μου γαργαλάει τα δάχτυλα, αλλά δεν υπήρχε χρόνος για κάλτσες. Οι κάλτσες και η κατάλληλη, από καιρικής άποψης, περιβολή είναι πολυτέλεια. Παίρνουν χρόνο. Και δεν μπορώ να τον σπαταλήσω.

Ούτε απόψε.

Ούτε ποτέ.

Γιατί το σημαντικότερο, το νούμερο ένα μάθημα είναι το εξής: *κανένα ταξίδι στον χρόνο δεν μπορεί να σώσει αυτούς που αγαπάς.*

45 ΛΕΠΤΑ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

Η αστυνομία είναι ήδη εδώ.

Ένα περιπολικό, με τη μηχανή στο ρεζαντί, περιμένει δίπλα στην είσοδο των Επειγόντων. Υπάρχει πιθανότητα να είναι εδώ για μένα, αλλά δεν υπάρχει γυρισμός τώρα: κάθε κλάσμα του δευτερολέπτου μετράει. Αρπάζω το μικρό πακέτο από τη θέση του συνοδηγού και βγαίνω από το αυτοκίνητό μου. Σκίζω το κουτί και χώνω τα περιεχόμενά του στο ένα μου παπούτσι. Επιταχύνω το βήμα μου.

Έπρεπε να είχα φύγει νωρίτερα.

Έπρεπε να είχα κάνει εκατό πράγματα διαφορετικά αυτή τη φορά.

Σπρώχνω την πόρτα, ενώ σκέφτομαι *φτάσε στο ασανσέρ, προσπάθησε να ανεβείς στον τέταρτο όροφο*, και τότε είναι που σκάω με τη μούρη σε έναν τσιμεντένιο τοίχο – αλλιώς γνωστό κι ως ένα θηρίο εκατόν πενήντα κιλών με κλομπ.

Α, θα πρέπει να είναι ο οδηγός του περιπολικού.

Παραλίγο να σωριαστώ στο υγρό πάτωμα, αλλά ο αστυνομικός με πιάνει τελευταία στιγμή από την μπλούζα.

«Τον τσάκωσα», μουρμουρίζει στον ασύρματο που έχει στερεωμένο στον ώμο του. «Έξω γρήγορα», με διατάζει σπρώχνοντας την πόρτα, ενώ το άλλο του χέρι σφίγγει τη λαβή του όπλου του. «Έλα, μικρέ. Πάμε». Διάφορα περνούν από το μυαλό μου – πράξεις ανδρείας, θάρρους. Με φαντάζομαι να σπρώχνω τον αστυνομικό και να τρέχω καρφί προς τις σκάλες ή να τρυπώνω τε-

λευταία στιγμή στο ασανσέρ λίγο πριν κλείσουν οι πόρτες. Αλλά προς το παρόν στέκομαι με ανοιχτά τα πόδια, και τα χέρια μου δεμένα πίσω από την πλάτη.

Ένα κομμάτι μου σκέφτεται, αναρωτιέται, ελπίζει: ίσως αυτό να είναι. Ίσως αυτή να είναι η λύση. Ίσως τελικά να μην πρέπει να είμαι εκεί. Αμα δεν είμαι εκεί, εκείνη θα ζησει.

Απαριθμούν τα εγκλήματά μου· μετά τη «διάρρηξη» σταματάω να ακούω. Δεν μπαίνω καν στον κόπο να προσπαθήσω να εξηγήσω, γιατί πώς να εξηγήσεις ότι έρχεσαι από το μέλλον;

«Καταλαβαίνεις τα δικαιώματά σου», περισσότερο δηλώνουν παρά ρωτούν.

Γνέφω καταφατικά, νιώθοντας την αλουμινένια επιφάνεια κρύα και κολλώδη στο μάγουλό μου.

«Έχεις τίποτα πάνω σου; Όπλα, ναρκωτικά ή κάτι τέτοιο;» ρωτάει ο μεγαλόσωμος αστυνομικός.

«Όχι», ψεύδομαι. Γιατί δεν μπορώ να πω την αλήθεια. Όχι τώρα. Τραχιά χέρια ψάχνουν με βίαιες κινήσεις το σώμα μου από πάνω μέχρι κάτω. Τα κλειδιά μου κουνουνίζουν καθώς τα ψαρεύει από την τσέπη μου. Στη συνέχεια, βγάζει το πορτοφόλι μου.

«Τίποτα ενδιαφέρον», λέει ο μεγαλόσωμος αστυνομικός στη συνάδελφό του.

«Μήπως να βγάλει τα παπούτσια του;» προτείνει εκείνη.

Και σχεδόν μου κόβονται τα πόδια.

«Σας παρακαλώ», ικετεύω, «απλώς αφήστε με να μπω. Η κοπέλα μου πεθαίνει. Ρωτήστε και τους γιατρούς, τις νοσοκόμες της. Σας παρακαλώ. Μόνο πέντε λεπτά. Σας παρακαλώ. Λίγη μεγαλοψυχία, απλώς δείξτε λίγη μεγαλοψυχία. Αφήστε με να τη δω μόνο για πέντε λεπτά και μετά πηγαίντε με στη φυλακή, πετάξτε και το κλειδί, οτιδήποτε. Σας παρακαλώ. Σκεφτείτε τα παιδιά σας. Έχετε παιδιά; Αν πέθαιναν, θα θέλατε να είναι μόνο τους; Σας παρακαλώ. Σας παρακαλώ».

Πάω να πέσω στα γόνατα για να ικετεύσω, αλλά είναι δύσκολο όταν κάποιος σε κρατάει. Ο αστυνομικός που μου πέρασε τις χειροπέδες κοιτάζει τη συνεργάτιδά του, μια γυναίκα με σκούρο ξανθό μαλλί και κοκκινισμένα μάτια, η οποία αναστενάζει με εκεί-

νο τον χαρακτηριστικό, μελετημένο τρόπο τον οποίο όλες οι μητέρες μαθαίνουν την πρώτη κιόλας μέρα στο Σχολείο της Μητρότητας. Αλλά μετά κουνά καταφατικά το κεφάλι της. Και οι χειροπέδες βγαίνουν.

Πράγμα τελείως τρελό.

«Μην κάνεις καμιά χαζομάρα, μικρέ», λέει ο άντρας με φωνή που με κάνει να σκεφτώ ότι πιστεύει πως θα κάνω κάτι χαζό.

«Πέντε λεπτά», συμπληρώνει εκείνη. «Και τέλος».

Περπατούν εκατέρωθέν μου, διαβεβαιώνοντάς με καθώς διανύουμε το ρυπαρό δάπεδο από λινόταπητα και πηγαίνουμε με το ας-καλύψουμε-τη-μυρωδιά-κάτουρου-με-χλωρίνη ασανσέρ μέχρι τον τέταρτο όροφο, ότι άμα επιχειρήσω καμιά πονηριά, θα με πετάξουν αμέσως έξω. Αλλά δε σκοπεύω να το σκάσω. Κοιτάζω το ρολόι μου ξανά. Είναι ακόμα εφικτό.

Μόνο που η πόρτα του ασανσέρ διατάζει για καμιά εικοσαριά δευτερόλεπτα, προτού τελικά ανοίξει με ένα τράνταγμα σαν λόξιγκας. Και μετά αναγκάζομαστε να κάνουμε μια τεράστια παράκαμψη και να κατεβούμε έναν άλλο διάδρομο, επειδή ένας επιστάτης σφουγγαρίζει το πάτωμα εκείνη την ώρα και, απ' ό,τι φαίνεται, παίρνει πολύ σοβαρά το σφουγγάρισμά του, αφού αρχίζει να φωνάζει και να χοροπηδά πάνω κάτω μόλις μας βλέπει. Ο αστυνομικός ψελλίζει τις σχετικές συγγνώμες, αλλά ο άντρας απλώς δείχνει θυμωμένα μια εναλλακτική διαδρομή, γνωστή κι ως Η Μακρύτερη Δυνατή Διαδρομή στον Κόσμο.

Προσπαθώ να εξηγήσω ότι δεν έχουμε χρόνο για παρακάμψεις, για ξεχαρβαλωμένα ασανσέρ, για υγρά πατώματα. Αλλά κανείς δεν ακούει. Κι όταν εντέλει φτάνουμε, είναι οριακά πολύ αργά.

Η Κέιτ ίσα που έχει τις αισθήσεις της.

«Βρε, βρε, κοίτα ποιος ήρθε», λέει, καθώς ανοίγει τα μάτια της. Στη γωνία, η καρέκλα στην οποία κάθεσαι κανονικά η μαμά της είναι άδεια. Μια τσαλακωμένη κουβέρτα πεταμένη στο πάτωμα δίπλα της. Ένα ποτήρι μιας χρήσης με σημάδι από κραγιόν στο περβάζι του παραθύρου.

«Γεια», λέω. Για δευτερόλεπτα, ξαφνιάζομαι από το πόσο μικροκαμωμένη δείχνει. Το δωμάτιο είναι ήσυχο, εκτός από τον σφυριχτό

ήχο του οξυγόνου που μπαίνει από τα σωληνάκια στα ρουθούνια της και το βουητό των ενδοφλέβιων υγρών που κυλούν στο χέρι της.

«Τι ώρα είναι;» ρωτάει μισοκλείνοντας τα μάτια της. Ακόμα και στις τρεις το πρωί, ακινητοποιημένη σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου, πάλι όμορφη είναι.

«Δεν έχουμε πολύ χρόνο».

Η έκφραση του προσώπου της αλλάζει, εμφανώς μπερδεμένη. «Για τι πράγμα μιλάς;» Ανακάθεται στο κρεβάτι της, σκύβει λίγο και κοιτάζει πέρα από τον ώμο μου, κάνοντας έναν μορφασμό. «Κι αυτή τη φορά, βλέπω, έφερρες και την αστυνομία μαζί σου. Ενδιαφέρουσα κίνηση. Ξέρεις πώς να κάνεις θεαματική είσοδο, Τζακ Κινγκ».

Κοιτάζω τους αστυνομικούς. «Με συγχωρείς για αυτούς».

«Είσαι τρελός, το ξέρεις;»

«Ναι, καταλαβαίνω γιατί μπορεί να έχεις καταλήξει σε αυτό το συμπέρασμα», λέω χαμογελώντας.

«Πέντε», μου υπενθυμίζει η γυναίκα αστυνομικός.

Η Κέιτ κουνά το κεφάλι της. «Τζακ, γιατί είσαι εδώ; Δεν καταλαβαίνω, ρε φίλε. Τι, έχεις κάποια μακάβρια εμμονή με τα νοσοκομεία; Ή μήπως τη βρίσκεις με τα άρρωστα κορίτσια;»

«Ήρθα εδώ για να σου πω...» Η φωνή μου σβήνει γιατί δεν έχω έρθει να της πω *απολύτως τίποτα*.

«Τι, Τζακ;»

«Νομίζω ότι ξέρω τι πρέπει να κάνω αυτή τη φορά. Νομίζω ότι το βρήκα. Επιτέλους».

«Οκέιιι», λέει σηκώνοντας τα φρύδια της. Είναι ξεκάθαρο ότι απλώς την μπερδεύω κι άλλο. Μα και βέβαια την μπερδεύω. Γιατί τίποτε από όλα αυτά δε βγάζει νόημα.

«Θα γίνεις καλά, Κέιτ. Όλα θα πάνε καλά».

Αποστρέφει το βλέμμα. «Όλοι αυτό λένε, αλλά λένε ψέματα. Μη γίνεσαι ψεύτης, Τζακ. Όχι σαν—» Σταματά όταν βλέπει τι κρατάω στο χέρι μου.

Γιατί μέσα στα τελευταία είκοσι δευτερόλεπτα, τα δάχτυλά μου κατάφεραν να φτάσουν προσεκτικά στο παπούτσι μου. Και τώρα την έχω στα χέρια μου.

«Τζακ», λέει καθώς η ένταση της φωνής της ανεβαίνει. «Τζακ, τι στο καλό—»

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει την πρότασή της, όμως, τραβάω τις κουβέρτες και καρφώνω τη σύριγγα στον μηρό της. Τινάζεται μπροστά, σαν να τη χτύπησαν εκατομμύρια βολτ.

Οι αστυνομικοί με ρίχνουν στο έδαφος, βρίζοντας στο αυτί μου, στο δωμάτιο. «Τι στο—! Τι στον διάολο έκανες, μικρέ; Τι στον διάολο ήταν αυτό;»

«Βοήθεια! Κάποιος, βοήθεια!» ουρλιάζει η γυναίκα αστυνομικός, τρέχοντας έξω στον διάδρομο. «Χρειαζόμαστε γιατρό εδώ πέρα! Έναν γιατρό!»

Ο άντρας αστυνομικός πιέζει τόσο δυνατά το κεφάλι μου στο δάπεδο, που είναι θαύμα πώς δεν πετιούνται τα μάτια μου από τις κόγχες τους. Βλέπω πόδια να μπαίνουν βιαστικά στο δωμάτιο. Άνθρωποι φωνάζουν, ουρλιάζουν, με ταρακουνούν και με ρωτούν συνεχώς τι είχε μέσα η ένεση, τι φάρμακο ήταν, και η αλήθεια είναι πως ούτε που ξέρω πώς να το εξηγήσω ακόμα κι αν ήθελα. Αλλά δε θέλω. Γιατί αυτό είναι το μόνο που μπορούσα να κάνω. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος.

Την ώρα που οι γιατροί αγωνίζονται να της σώσουν τη ζωή, οι αστυνομικοί με σέρνουν στο υγρό πάτωμα, στον διάδρομο, ώσπου να φτάσουμε ξανά έξω, στη νύχτα.

Ξέρω ότι αν κάνω την παραμικρή κίνηση, ότι ακόμα κι αν αναπνεύσω λίγο πιο βαριά, μάλλον θα με πυροβολήσουν. Ή τουλάχιστον θα με αφήσουν αναίσθητο. Αλλά δεν πειράζει. Γιατί πρόλαβα να ρίξω μια κλεφτή ματιά στο ρολόι καθώς βγαίναμε από το δωμάτιο της Κέιτ. Κι αν τα πράγματα εξελιχθούν όπως τις προηγούμενες φορές, είτε η Κέιτ θα ζήσει ή από στιγμή σε στιγμή θα ξεκινήσει πάλι.

Του αστυνομικού μάλλον του αρέσει να μου ζουλάει τη μούρη, γιατί το μάγουλό μου βρίσκεται πάλι κόντρα στο περιπολικό. Φαντάζομαι σκοπεύει να με ψάξει πιο διεξοδικά τώρα.

«Αν το κορίτσι αυτό πεθάνει, θα—»

Αλλά το αισθάνομαι να έρχεται πριν προλάβει να τελειώσει την πρόταση. Κλείνω τα μάτια μου. Ο αέρας αρχίζει να λιγοστεύει,

η βαρύτητα να χάνεται από το σώμα μου, σαν αλεξίπτωτο που άνοιξε. Το τρέμουλο είναι χειρότερο αυτή τη φορά. Με το ζόρι στέκομαι όρθιος. Το σώμα μου ολόκληρο είναι μια παρατεταμένη, βίαιη δόνηση.

«Είσαι καλά, μικρέ;» Γαβγίζει μια διαταγή στη συνεργάτιδά του, της λέει να πάει να φέρει βοήθεια, κι εκείνη φεύγει σφαίρα, αλλά δεν έχει την παραμικρή σημασία. Δε θα προλάβει. Αν μπορούσα να μιλήσω, θα τους έλεγα να μην ανησυχούν. Θα τους έλεγα πως δεν πεθαίνω. Πως απλώς «φορτώνω». Πως προσπαθούσα να τη σώσω. Όχι ότι θα καταλάβαιναν. Όχι ότι καταλαβαίνω κι εγώ καλά καλά. Την πρώτη φορά που συνέβη, νόμιζα πως πέθαινα. Τώρα, όμως...

Δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω, αλλά είναι σαν το σώμα μου να προετοιμάζεται για εκτόξευση. Ξέρετε, αν το σώμα μου ήταν εξαιρετικά προηγμένος διαστημικός πύραυλος, και οι διαστημικοί πύραυλοι ταξίδευαν και στον χρόνο εκτός από το Διάστημα.

«Μικρέ, άκουσέ με, μίλα μου! Νομίζω ότι παθαίνει επιληπτική κρίση. Μικρέ! Μικρέ!»

Α ναι, μάθημα νούμερο δύο:

Το ταξίδι στον χρόνο πονάει.

Η ΑΡΧΗ
αρχή

Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΜΗΔΕΝΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ

Στους ανθρώπους αρέσει πολύ να λένε «υπάρχει κάποιος για όλους».

Είναι από εκείνα που σου λέει η μαμά σου για να σε κάνει να νιώσεις καλύτερα όταν χωρίζεις ή από αυτά που μουρμουρίζει ο γενικώς ανύπαρκτος επικοινωνιακά πατέρας σου, καθώς σε χτυπά φιλικά ανάμεσα στις ωμοπλάτες και σου δηλώνει «ωραία τα είπαμε». Αλλά σε γενικές γραμμές ισχύει. Αν σκεφτεί κανείς τον αριθμό των ανθρώπων που περιφέρονται σε αυτόν τον πλανήτη, πρέπει να υπάρχει κάποιος με τον οποίο να ταιριάζεις απόλυτα, έτσι δεν είναι; Εκείνο το άτομο που θα κάνει την καρδιά σου να λέει εντελώς παλαβά πράγματα, όπως «θα σε αγαπώ για πάντα» ή «ανυπομονώ να γνωρίσω τους γονείς σου» και «ναι, αμέ, ας κάνουμε τατουάζ ο ένας το όνομα του άλλου στον σβέγκο». Το πρόβλημα είναι ότι περνάμε το μεγαλύτερο μέρος της μικρής ζωής μας κυνηγώντας τον «κάποιον» κάποιου άλλου και, αν είμαστε τυχεροί, μας απομένει στο τέλος μόλις το ένα τρίτο του χρόνου που θα μπορούσαμε να είχαμε περάσει με το άτομο που προοριζόταν πραγματικά για εμάς. Αν δεν καταλήξουμε, φυσικά, να μη συναντήσουμε καν αυτό το άτομο.

Πάρτε εμένα, για παράδειγμα.

Είναι η ειδικότητά μου να *μην πετυχαίνω κάτι για λίγο* – να κατακτήσω το κορίτσι των ονείρων μου, να τελειώσω το σχολείο με την υψηλότερη βαθμολογία, να καταφέρω να μπω σε οποιαδήποτε

τε αθλητική ομάδα. (Τα έχω δοκιμάσει όλα. Μια απελπισμένη στιγμή, πέρασα οντισιόν ακόμα και για μασκότ. Η ανάποδη τούμπα του «Μαλλιαρού» Λάρι Κόβιακ αποδείχτηκε πολύ ανώτερη.) Και οι σχολικοί όμιλοι; Ω ναι, προσπάθησα και σε αυτούς, για λίγο δεν μπήκα κι εκεί. Γεγονός αστείο, γιατί πάντα θεωρούσα ότι ο οποιοσδήποτε μπορεί να γίνει μέλος σε μια σχολική ομάδα (προσθέστε το στη λίστα με τα Πράγματα για τα Οποία ο Τζακ Έκανε Εντελώς και Παντελώς Λάθος). Το θέμα είναι πως στιδήποτε κι αν σκεφτείτε πάντα κατάφερα να μην το πετύχω, συχνά εξαιρετικά οριακά. Είμαι πλέον αυθεντία στο Παραλίγο, με κοντά δεκαοκτώ χρόνια πείρας στο βιογραφικό μου.

Χρειάζεστε περισσότερες αποδείξεις; Απλώς ελάτε μαζί μου μια βόλτα στη σοφίτα μας. Είναι ένας πραγματικός ναός Καλής Προσπάθειας ή, όπως μου αρέσει να την αποκαλώ: «Το Εκπληκτικό Μουσείο των Παραλίγο Επιτυχιών του Τζακ». Υπάρχει ένα σκέιτμπορντ σε άριστη κατάσταση, από εκείνο το καλοκαίρι που παραλίγο να γίνω ημι-επαγγελματίας σκεϊτάς. Υπάρχει μια ραπτομηχανή, η οποία έλεγα σε όλους ότι ήταν της μαμάς μου αλλά ήταν δική μου, από τότε που παρακολουθούσα φανατικά το *Project Runway* για μερικές σεζόν. Υπάρχουν το σετ φρίσμπι γκολφ, η συλλογή με βόλους-αντίκες, ένα κιβώτιο γεμάτο ημιτελή κυκλώματα, ένα κουτί με κάθε παιχνίδι του Super Nintendo που κυκλοφόρησε ποτέ, ένα κασόνι σε μέγεθος φέρετρου που ήταν η πρώτη (και μοναδική) μου απόπειρα να κατασκευάσω μια μηχανή του χρόνου (μη ρωτάτε!) και ένα αχρησιμοποίητο σετ μη συλλεκτικών αστεριών νίντζα (πραγματικά, μη ρωτάτε!).

Παραλίγο, παραλίγο, παραλίγο, παραλίγο, παρα-
Καταλάβετε.

Μου αρέσει να αυτοσαρκάζομαι και να με αποκαλώ «παιδί για όλες τις δουλειές».

Η μαμά μου, όμως, διαφωνεί κάθετα με αυτό το παρατσούκλι, υπενθυμίζοντάς μου συνεχώς ότι το όνομά μου είναι Τζακ Έλισον Κινγκ, κι ότι εκείνη κι ο μπαμπάς μου το εμπνεύστηκαν από τον Τζάκι Ρόμπινσον, τον Αφροαμερικανό αθλητή που έσπασε το φυλετικό εμπόδιο στον επαγγελματικό αθλητισμό, και τον Ραλφ Έλι-

σον, συγγραφέα και λόγιο, ευρέως γνωστό για το επιδραστικό του έργο *Αόρατος Άνθρωπος*.

Είμαι μοναχοπαίδι. Οι γονείς μου με έκαναν σχετικά μεγάλοι σε ηλικία. Προσπαθούσαν σκληρά για χρόνια, και πάνω που είχαν χάσει κάθε ελπίδα, ήρθα εγώ. Η μαμά ήθελε να με βγάλει Μίρακλ –Θαύμα–, αλλά ο μπαμπάς (που δεν είναι συνήθως η φωνή της λογικής, αλλά στην προκειμένη περίπτωση αποφάσισε να κάνει μια εξαίρεση) παρενέβη. *Ονειρεύεσαι να πλακώνουν τον Μίρακλ κάθε μέρα στο ξύλο, γλυκιά μου;*

Κι έτσι κατέληξαν στο Τζακ Έλισον.

Που δεν μπορώ παρά να σκεφτώ ότι είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα Καλύτερης και Χειρότερης Γονεϊκής Απόφασης.

Γιατί, από τη μια πλευρά, είναι φοβερό να γνωρίζω ότι οι συνονόματοί μου ήταν αυτοί οι εκπληκτικοί άντρες· είναι τιμή και προνόμιο.

Από την άλλη πλευρά, όμως, είναι πιθανόν οι γονείς μου να μη συνειδητοποιούσαν το τεράστιο ΒΑΡΟΣ που απόθεταν στους τρομακτικά στενούς ώμους μου.

Οπότε, ναι, υπάρχει κι αυτό.

* * *

Τέλος πάντων.

Είμαι ο Τζακ Κινγκ. Ο ελαφρώς αξύριστος τύπος με το παλιό φανελένιο τζάκετ σε ένα πάρτι γεμάτο κόσμο, που κάθεται στο κάτω μέρος της σκάλας του σαλονιού, κρατάει ένα άδειο ποτήρι, ψιλο-παρακολουθεί έναν αγώνα μπάσκετ που παίζει στην τηλεόραση, αλλά γυρίζει συνεχώς το βλέμμα του προς την κουζίνα, κοιτάζοντας...

Πάντα το ίδιο κορίτσι.

Την Τζίλιαν.

Όταν δηλώναμε συμμετοχή σε αυτή την επίσκεψη σε κολέγιο, φανταζόμουν ότι η Τζίλιαν κι εγώ θα μέναμε λίγο μόνοι. Ότι θα περνούσαμε μαζί το Σαββατοκύριακο, και θα έβλεπε επιτέλους πόσο (κάπως) γοητευτικός και (ψιλό) κουλ και (σχετικά) ενδιαφέρον είμαι. Ότι δεν είμαι απλώς Το Φιλαράκι της ο Τζακ.

Αντ' αυτού, κάθομαι εδώ και μισή ώρα μόνος μου, αν και, για να είμαι ακριβής, δεν είμαι κι εντελώς μόνος· με σκουντάνε κάμποσοι άνθρωποι καθώς ανεβοκατεβαίνουν τη σκάλα. Σας ορκίζομαι, δεν είμαι κανονικά τόσο αμήχανος, τόσο αντικοινωνικός. Αφήστε με να σας εξηγήσω.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΝΑΤΗΣ ΕΛΞΗΣ

Η Τζίλιαν κι εγώ είμαστε κολλητοί φίλοι. Γνωριστήκαμε το πρώτο έτος στο λύκειο, όταν κυριολεκτικά πέσαμε ο ένας πάνω στον άλλον (τι τραγικό κλισέ, ε;) και τα πράγματα που κουβαλούσαμε στα σχολικά μας σακίδια χύθηκαν σε όλο τον διάδρομο. Τη βοήθησα να μαζέψει τα βιβλία της, αποφύγαμε και το γνωστό τσούγκρισμα των κεφαλιών μας καθώς σηκωνόμασταν, αλλά εγώ σαν βλάκας πάτησα το λουράκι του σακιδίου της και κατάφερα να τη στείλω πίσω στο έδαφος. Αν υπήρχε όπλο που, αντί να ρίχνει σφαίρες ή βολτ, έριχνε ντροπή, τότε εμείς είχαμε σίγουρα παρακάμψει τη λειτουργία της απλής αναισθητοποίησης και είχαμε περάσει απευθείας στη θανατηφόρα βολή. Κάποια παιδιά κοντοστάθηκαν για να χαζέψουν και να περιγελάσουν, ενόσω εγώ ζητούσα απανωτές συγγνώμες στην Τζίλιαν.

Αλλά εκείνη απλώς σηκώθηκε, φώναξε στους θεατές «για προχωράτε» και μου συστήθηκε.

«Ο Τζακ κι η Τζιλ», είπα μόλις έκανα τη σύνδεση*.

«Χα». Χαμογέλασε. «Μάλλον θα ήταν γραφτό, τότε».

«Με συγχωρείς που δεν κουτρουβάλησα ξοπίσω σου». Ήμουν τόσο ενθουσιασμένος με την έξυπνη ατάκα μου, που έπειτα από

* Γνωστό αγγλικό παιδικό τραγούδι: *Jack and Jill went up the hill to fetch a pail of water. Jack fell down and broke his crown and Jill came tumbling after.* (Ο Τζακ κι η Τζιλ ανέβηκαν τον λόφο να φέρουν έναν κουβά νερό. Ο Τζακ έπεσε κι έσπασε το κεφάλι του, κι η Τζιλ κουτρουβάλησε ξοπίσω.) (Σ.τ.Μ.)

ώρες συνειδητοποίησα ότι στο τραγούδι η Τζίλι είναι αυτή που κουτρουβαλά πίσω από τον Τζακ.

Αλλά η Τζίλιαν δεν έδειξε να δίνει σημασία στο λάθος μου. «Μπορούμε πάντα να ξαναπροσπαθήσουμε», είπε. Και χαμογελώντας διάπλατα, πρόσθεσε: «Το κουτρουβάλιασμα εννοώ».

Από εκείνη τη στιγμή ήξερα ότι οι δυο μας θα μπορούσαμε να έχουμε κάτι μαγικό. Όμως, όπως υπαγορεύει το σταθερό και πολυετές μοτίβο του *παράλιγο* που κυριαρχεί στη ζωή μου, αυτό το «κάτι» δε συνέβη ποτέ. Για την ακρίβεια, τρεις εβδομάδες αργότερα η Τζίλιαν είχε φίλο.

Ίσως να σκέφτεστε: *Ποιος νοιάζεται αν έχει φίλο, Τζακ; Πες της πώς αισθάνεσαι. Άσε την εκείνη να αποφασίσει.* Μόνο που αυτό το «έχω φίλο» όρθωνε μπροστά μου ένα απροσπέλαστο οχυρό. Φανταστείτε ελεύθερους σκοπευτές στην ταράτσα, ακίνετες λείξεις που ενεργοποιούνται με την παραμικρή κίνηση, ειδικά εκπαιδευμένους δεινόσαυρους και τάφρο με καυτή, πηχτή λάβα – τόσο απροσπέλαστο.

Διότι, ιδού η τεράστια ανατροπή: ο φίλος της Τζίλιαν, ο Φρανσίσκο «Φράνι» Χόγκαν, είναι ο άλλος μου κολλητός.

Ξέρω, ξέρω.

Και μακάρι να μπορούσα να σας πω ότι πρόκειται για μια ιστορία με έναν απαίσιο φίλο (τον Φράνι), που δεν εκτιμά αυτό που έχει, που φέρεται στην κοπέλα του (την Τζίλιαν) σκατά, που δεν του αξίζει να έχει κάποια σαν εκείνη. Ή ότι με μαχαίρωσε πίσω-πλατα κυνηγώντας την εκλεκτή της καρδιάς μου. Μόνο που ο Φράνι ούτε καν γνώριζε ότι μου άρεσε.

Η αλήθεια είναι ότι ο Φράνι είναι καλό παιδί – όχι απλά καλό, *καταπληκτικό* παιδί. Αν έπρεπε να διαλέξω κάποιον άλλο πέραν του εαυτού μου για να είναι με την Τζίλιαν – αν, ας πούμε, η Τζίλιαν κι εγώ παίζαμε εκείνο το παιχνίδι που πρέπει να διαλέξεις ποιος φίλος σου θα ήθελες να σε αντικαταστήσει αν πέθαινες πριν από την ώρα σου – πάντα τον Φράνι θα διάλεγα για την Τζίλιαν. Θα τη φρόντιζε. Θα την αγαπούσε. (Λίγο αρρωστημένο παιχνίδι, ε; Ας μην τον παίξουμε ποτέ ξανά.)

Τέλος πάντων, είναι ζευγάρι. Φανταστικό ζευγάρι. Και χαίρο-

μαι γι' αυτούς. Ποτέ δε θα σκεφτόμουν να κάνω κάτι που θα διακινδύνευε τη σχέση τους. Στηρίζω τη σχέση Τζίλιαν-Φράνι. Είμαι ο απόλυτος τρίτος τροχός, το υποτιμημένο ενδέκατο δάχτυλο, η περσίσα τρίτη θηλή.

Έως απόψε.

Πιθανόν.

Ίσως.

Μάλλον όχι.

Ποτέ.

Όταν ο Τζακ
και η Κέιτ συναντιούνται σε ένα
πάρτι και συζητώντας ανακαλύπτουν πόσα
πράγματα τους συνδέουν, ο Τζακ ξέρει ότι την έχει ήδη
ερωτευτεί. Σύντομα η Κέιτ γνωρίζει τους κολλητούς του,
την Τζίλιαν και τον Φράνι, και τους κερδίζει κι αυτούς.
Όλα δείχνουν ότι μια ωραία σχέση ξεκινά.

Ωστόσο, αυτή η ιστορία αγάπης είναι... περίπλοκη. Έχει ένα σχεδόν
ευτυχισμένο τέλος. Διότι η Κέιτ πεθαίνει. Και η ιστορία τους θα έπρεπε να
τελειώσει εκεί. Όμως, ο θάνατος της Κέιτ στέλνει τον Τζακ στην αρχή, τη
στιγμή της γνωριμίας τους, και η Κέιτ είναι και πάλι μπροστά του, όμορφη
και λαμπερή, χαρούμενη και γοητευτική όσο ποτέ. Ο Τζακ νομίζει ότι θα
τρελαθεί. Ωστόσο, αν έχει μια ευκαιρία να εμποδίσει τον θάνατο της Κέιτ,
δε θα τη χάσει. Ακόμη κι αν αυτό σημαίνει ότι θα χρειαστεί να ταξιδέψει
στον χρόνο. Πολύ σύντομα θα συνειδητοποιήσει ότι οι πράξεις του
έχουν συνέπειες. Κι όταν μια επιλογή αποδειχτεί θανάσιμη
για ένα αγαπημένο του πρόσωπο, θα πρέπει να
αποφασίσει τι είναι έτοιμος να κάνει για να
σώσει όσους αγαπά.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 20276